

דרך הדי"ף

מתורתו של האדמו"ר רבי יאשיהו יוסף פינטו שליט"א

שמות | גיליון 60 | כ"ה טבת התשפ"ד

כוח הסבלנות אדם מנצח ויכול לעלות ולהתעלות לכל הדברים הקדושים.

"וַיַּגְדֵּל מֹשֶׁה וַיֵּצֵא אֶל אָחִיו וַיֵּרָא בְּסַבְלָתָם"

אדם שיש לו את מידת הסבלנות יכול לנצח ולהכניע את יצר הרע וכל דבר קשה.

רק 5 דקות קריאה ביום

ואתם שותפים מלאים בסיום הזוהר העולמי

לקריאה בקבוצות שקטות
בווצאפ נא לשלוח הודעה למספר

054-2231166

סרקו את הברקוד החדש
והצטרפו לקבוצה של כבוד
האדמו"ר רבי יאשיהו יוסף
פינטו שליט"א

אחד הדברים שכל יהודי צריך לעבוד על עצמו בדור הזה, זו מידת הסבלנות. מה שהשכל לא יעשה הזמן יעשה, הסבלנות זה אחד הדברים החשובים בדור הזה, אם אדם לא יעבוד על הסבלנות חייו אינם חיים. וכך אנו רואים בפרשת השבוע אצל משה רבנו "וַיַּגְדֵּל מֹשֶׁה וַיֵּצֵא אֶל אָחִיו וַיֵּרָא בְּסַבְלָתָם" אמרו רבותינו הקדושים אל תקרי בסבלותם אלא בסבלנותם, שבנ"י היו סבלנים מאוד בכל עניין השעבוד שהיה בארץ מצרים. כל הדברים הקשים שפרעה עשה להם, עינה אותם, ציער אותם והעביד אותם בצורה הקשה והשפלה ביותר הם התנהגו בסבלנות ולא התנהגו בפזיזות, הם תפסו את עצמם בסבלנות גדולה. והקב"ה ראה איך קיבלו את הכל בסבלנות גדולה וריחם עליהם.

הגמרא מספרת (עירובין נד:): על רבי פרידא שהיה לו תלמיד שהיה קשה הבנה ולא היה מבין מה שלומדים איתו עד שלימדו אותו ארבע מאות פעמים. יום אחד רבי פרידא היה צריך ללכת לאיזה מקום, התחיל ללמוד איתו ארבע מאות הפעמים שלומדים מידי יום ולא הבין אותו תלמיד. שאל אותו רבי פרידא מה שונה היום, אמר לו אותו תלמיד, הרב צריך לצאת ופחדתי שהרב ילך ולא התרכזתי בלימוד. אמר לו רבי פרידא תתרכז ואני אלמד אותך שוב ארבע מאות פעמים, יצאה בת קול משמיים ואמרה לו מה אתה מעדיף שיוסיפו לך עוד ארבע מאות שנה או שאתה וכל דורך תזכו לעולם הבא, אמר רבי פרידא שהוא וכל דורו יזכו לעולם הבא, אמרה בת קול גם אתה וכל דורך תזכו לעולם הבא וגם תאריך ימים.

הוא פה יסוד גדול, בדור של רבי פרידא וודאי היו אנשים שהתנהגו לא טוב ועשו דברים לא טובים, אבל עם כוח הסבלנות של רבי פרידא זיכה את כל האנשים שהיו בדורו גם אלו שמתנהגים לא טוב. אדם שיש בו כוח של סבלנות יש בו כוח גדול ביותר להכניע ולנצח את יצר הרע וכל דבר קשה, אין דבר שעומד בפני כוח של הסבלנות.

וכך הגמרא אומרת (עירובין יג:): שביט שמאי ובית הלל נחלקו שלוש שנים האם הלכה כבית הלל או כבית שמאי, עד שלבסוף יצאה בת קול ואמרה אלו ואלו דברי אלהים חיים הן והלכה כב"ה. מפני שנוחין ועלובין היו. ולא עוד אלא שמקדימין דברי ב"ש לדבריהן. היו מקפידים לא לפסוק הלכה עד שהיו שומעים את סברת בית שמאי. אדם שמתווכח עם מישהו אין לו סבלנות לשמוע אותו, אבל בית הלל שמעו את סברת בית שמאי לפני שאמרו את סברתם. אדם צריך לחזק את עצמו בדור הזה בכל כוחו בכוח הסבלנות, עם

אדם צריך לדעת החיים מלאים בדאגות ואדם צריך לדעת איזה דאגות צריך לדאוג אותן, איזה דאגות לא צריך לדאוג אותן, איזה דאגות זה דברים של הקב"ה שהוא יפתור אותן, עד איפה ההשתדלות של האדם צריך להיות, ורק זה ע"י הזכות של התורה אפשר להגיע לגבול הזה. ומעבר לגבול הזה שהתורה הקדושה אומרת עד פה, ובמופלא ממך אל תדרוש (חגיגה יא). ברגע שאדם מגיע למופלא ממך, לדבר שהוא כבר מעבר, שזה עניין של הקב"ה, כל דאגה שהוא דואג זו דאגת שווא, דאגה שלא יכולה לפתור לו שום בעיה ולא יכולה לעשות לו כלום, והוא רק נכנס לעולם היאוש ולעולם הדכדוך.

"ובני ישראל פרו וישרצו וירבו ויעצמו במאד מאד ותמלא הארץ אתם"
 האדם צריך להיות כמו הארץ לקבל באהבה ושמחה כל דבר מהקב"ה.

אנחנו רואים כתוב בפרשת השבוע "ובני ישראל פרו וישרצו וירבו ויעצמו במאד מאד ותמלא הארץ אתם" צריך לשאול, אם בני ישראל פרו וישרצו אז פשוט שהארץ מילאה אותם, אם בני ישראל בכמות גדולה כל כך ובכל מקום אז פשוט שהארץ מילאה אותם, וידוע שאין מילים מיותרות בתורה אז מה הפירוש ותמלא הארץ אתם?"

אלא אפשר לפרש ולומר כך, חז"ל אומרים לנו למה הארץ נקראה ארץ? כי מתי שהאלוקים ברא את העולם כל דבר היה לו תלונות, לים היה תלונות למה הוא למטה והשמיים למעלה, כל דבר רצה לשפר את העמדות שלו. רק אחת קיבלה על עצמה את הדין והייתה שמחה מאוד, והיא האדמה. האדמה הייתה שמחה כי אם זה מה שהשם רוצה שאני אהיה, אני שמחה בזה. דורכים עלי, הולכים עלי זו השמחה הגדולה ביותר, כי כך האלוקים רוצה ואני מקבלת את זה.

וזה יסוד גדול שהאדם מקבל באהבה כל מה שהקב"ה עושה. וכך אפשר לפרש "ובני ישראל פרו וישרצו וירבו ויעצמו במאד מאד ותמלא הארץ אתם" עם ישראל במצרים לא באו באף תלונה להשם, קיבלו הכל באהבה גדולה ובשמחה. "ותעל שועתם אל האלהים" (שמות ב, כג) הם התפללו אבל לא התלוננו. "ותמלא הארץ אתם" כמו הארץ שקיבלה עליה את הדין בלי אף תלונה לאלוקים, הארציות מילאה את בני ישראל ונכנס בהם כוח גדול לקבל את רצון השם.

"מי אנכי כי אלך אל פרעה וכי אוציא את בני ישראל ממצרים"
 אדם שרוצה לקרב אנשים צריך להתנהג בענווה ופשטות.

אנחנו מוצאים מתי שהקב"ה מבקש ממשה רבנו ללכת ולגאול את עם ישראל, משה רבנו אומר לקב"ה "מי אנכי כי אלך אל פרעה וכי אוציא את בני ישראל ממצרים" ריבונו של עולם יש פה בעיה גדולה, אתה מבקש ממני הקב"ה שני דברים, אחד לדבר עם פרעה ודבר שני להוציא את בני ישראל ממצרים וזה שני עניינים שונים, לדבר עם פרעה צריך לדבר במחלוקת ולריב איתו. כדי להוציא את בני ישראל ממצרים מהמקום הנמוך שהם נמצאים, צריך לדבר בלשון רכה שזו לשון שמקרבת אנשים וזה שני הפכים שונים, אדם שרוב עם אנשים לא יכול לקרב אנשים ואדם שמקרב אנשים לא יכול לריב עם אנשים.

משה רבנו היה צריך הבטחה מיוחדת וכוח מיוחד מהקב"ה מצד אחד גם לעשות מחלוקת ולריב עם פרעה וגם להתנהג בענווה ובפשטות להוציא את בני ישראל ממצרים, משום שלהוציא אנשים ממקום נמוך צריך לרדת

רשב"י הקדוש יגן עליכם בכל יום!

הצטרפו לקריאה יומית, קצרה ונוחה

בספר הזוהר הקדוש

ותהיו שותפים לסיים
10,000 ספרי הזוהר הקדוש

להצטרפות ללימוד הזוהר היומי העולמי

סדר לימוד הזוהר היומי שאורך 5 דקות.
 מונה 5 עמודים שיתקבלו אצלכם בשתי דרכים

1 דרך התחברות לקבוצת ווצאפ ייעודית
 2 דרך אפליקצייה ייעודית

לרשותכם 3 דרכי הצטרפות:

היכנסו לאתר: Limudzohar.co.il
 פנו אלינו בווצאפ: 053-5305200
 סרקו את הברקוד

לפרטים נוספים או למכשירים כשרים חיינו: *9260

שאלה:

כבוד הרב בעלי חוזר מהשיבה כל ערב ומשתף אותי שקשה לו בלימוד והוא חושב שהוא לא מוצלח בתורה ותמיד נמנע מלומר חידוש או דבר תורה מחמת שחושב שיזלזלו בו. זה מצער אותי נורא ומקשה עלי בתפקוד היומיומי ולא יודעת איך להתמודד עם זה.

תשובה:

ח"ו. האשה צריכה לחזק את בעלה ולתת לו ביטחון עצמי ולעודד אותו ולבקש ממנו להגיד לה חידושים וברגע שתשמע את החידושים תאיר לו פנים, ולתת לו כוח ולחזק אותו ולגדל אותו ולהגיד לו מילים טובות. לדחוף אותו לומר דברי תורה וזה "חכמות נשים בנתה ביתה" (משלי יד, א) זו המעלה הגדולה של האשה לעודד, לחזק את הבעל והשכר שלה כפול ומכופל.

..וְשָׂאלָה אִשָּׁה מִשְׁכַּנְתָּה וּמִגֵּרַת בֵּיתָה כָּלִי כֶסֶף וְכָלִי זָהָב וְשִׁמְלַת וְשִׁמֶרֶת
תָּם עַל בְּנֵיהֶם וְעַל בְּנֵי־תֵיבָתָם"

כשהקב"ה מבטיח שכר על מצוה זה יגיע לאדם עד הסוף צריך רק לחכות בסבלנות.

אנחנו מוצאים בפרשת השבוע "וְשָׂאלָה אִשָּׁה מִשְׁכַּנְתָּה וּמִגֵּרַת בֵּיתָה כָּלִי כֶסֶף וְכָלִי זָהָב וְשִׁמְלַת וְשִׁמֶרֶת" על בְּנֵיהֶם וְעַל בְּנֵי־תֵיבָתָם" הקב"ה מצווה את בני ישראל שהנשים והילדים ילכו וישאלו מהנשים המצריות בגדים ושמלות, כסף וזהב שיהיה להם מתי שיצאו ממצרים. צריך להקשות ולומר מדוע הקב"ה ציווה רק לנשים וילידים להלוות שמלות ובגדים, למה הקב"ה לא ציווה גם לגברים, הרי גם הם צריכים בגדים. מה העניין רק לנשים וילידים להלוות בגדים?

אלא ידוע מה שרש"י ורבותינו הקדושים אמרו לנו על הפס' "שְׁמֵלֶתְךָ לֹא בָלְתָה מֵעֲלֶיךָ וְרִגְלֶךָ לֹא בָצָקָה זֶה אֲרָבָעִים שָׁנָה" (דברים ח, ד) כשבני ישראל היו במדבר ארבעים שנה הבגדים שלהם לא בלו, הבגדים שלבשו היו מתבססים מעצמם, כשאדם גדל ונהיה גבוה הבגד נהיה ארוך יותר, כשאדם היה משמין הבגד היה מתרחב גם. אבל זה רק בבגדים שבני ישראל לבשו על הגוף שלהם, בגדים שהיו בתיבה או במגירה לא גדלו ולא כובסו אלא בלו והתקלקלו, והבגדים שהיו על בני ישראל נשארו שלמים.

אם כך צריך להבין יסוד גדול, התורה הקדושה אומרת לנו מתי שפרעה רדף אחרי בני ישראל לים סוף פרעה לקח איתו את כל הבגדים והתכשיטים שלו, הכסף והזהב הכל לקח איתו לרדוף אחרי בני"י. עם פרעה רדפו אחרי בני ישראל הגברים החיילים, הנשים לא רדפו אחרי בני"י.

מתי שהים פלט את המצרים בני ישראל לקחו את הבגדים של המצרים הג' ברים החיילים ואז היו להם בגדים ללבוש. והקב"ה רצה שיהיו לנשים וילידים גם כן בגדים, והמצרים לא יביאו את הבגדים של הנשים והילדים כשירדפו אחרי בני ישראל. הגברים בבני ישראל לא יוכלו לבקש את הבגדים היפים של הגברים המצריים כי הם לא יסכימו להלוות לבני ישראל אותם, כי ישמרו את זה לרדוף אחרי בני ישראל לים סוף.

לכן הקב"ה אומר שהנשים והילדים ישאלו בגדים מהמצרים, כי ברדיפה שירדפו אחרי בני ישראל לא יהיו בגדים של נשים ואז לא יהיו לנשים בעם ישראל בגדים, לכן הם והילדים עכשיו ילכו וישאלו מהמצרים כי כל הבגדים שיהיו לנשים וילידים לעתיד לבוא זה מה שילוו עכשיו מהנשים המצריות והגברים מבני ישראל יקחו מהשלל את הבגדים היקרים שאיתם ירדפו חיילי פרעה אחריהם אחרי שימותו.

רואים פה שכל מה שהקב"ה אומר וכל מה שהקב"ה מבטיח הכל מתקיים עד הסוף עד הנקודה האחרונה ביותר. הרבה פעמים אדם אומר הנה עשיתי מצוה והקב"ה הבטיח מי שמקיים את המצוה הזאת יהיה לו כך וכך, והנה עוד לא קרה לי וה' עוד לא נתן לי מה שהתורה הבטיחה. האדם צריך לחכות כי אין דבר שנעלם ונסתר מהקב"ה, כל מה שהתורה הקדושה ורבותינו הקדושים הבטיחו ואמרו אדם יקבל הכל עד הנקודה האחרונה.

אפילו מה שהקב"ה אמר שבני"י יצאו ברכוש גדול הקב"ה לא קיפח את הנשים שהלכו ולוו בגדים, משום שברדיפת המצרים אחרי בני ישראל לא הביאו בגדי נשים וילדים גם את זה הקב"ה לא שכח. הקב"ה אמר שיצאו

ברכוש גדול וכולם יהיו שמחים ומסופקים, אז הקב"ה ברנעים הקריטיים של יציאת בני ישראל בין המכות הקב"ה אומר "וְשָׂאלָה אִשָּׁה מִשְׁכַּנְתָּה" שהנשים ילכו וילוו, והגברים לא צריך שילכו כי כבר יקבלו בים סוף.

צריך לדעת יסוד גדול, הרבה דברים אנחנו לא רואים את התשובה מהר, הרבה דברים צריך לחכות עד שרואים את הדברים. האדם צריך סבלנות. מה שהשכל לא עושה הזמן עושה והוא יכפר את כל הדברים.

האדם צריך לחכות עד סוף הדרך כדי לראות את השלימות שהקב"ה הבטיח וכל מה שהתורה הבטיחה הכל שריר בריר וקיים.

וכמו שרבותינו הקדושים לומדים מהגמרא (ע"ז ה:) אין אדם יורד לסוף דעתו של רבו אלא אחרי ארבעים שנה, ארבעים שנה אם צריך לחכות ולראות שזה מתקיים, תחכה כי מתי שזה יתקיים בשלימות ויסגור את כל המעגלים ויסגור את הכל.

האדם צריך לעבוד על הסבלנות, מתי שאין לאדם סבלנות הוא מאבד את עולמו. כשיש לאדם סבלנות גם על הזמן שהוא חיכה בסבלנות, ביישוב הדעת ובשמחה ובמסירות נפש בסוף הוא יקבל את הכל.

מחשב מסלול מחדש?

תקוע בצומת דרכים? 955 תחנות והגעת ליעד

לקבלת הספר: 03-792-2548
חפשו: ספר הישועות - ספר דברים 6

סגולות הרי"ף

ידוע המעשה על הצדיק רבי שלמה לייב מלענטשא זי"ע, שבא אליו אחד העשירים שהיה תורם ועוזר, ובכה והתאונן על עצבות ודיכאון, עד כדאי רצון למות.
וביקש ממנו הצדיק שיקפיד בסעודת ראש חודש, ועל זה נאמר וְיָהִי רֹאשׁ הַחֹדֶשׁ הַזֶּה סוּף וְקֶץ לְכָל צְרוּתֵינוּ, תְּחִלָּה וְרֹאשׁ לְפָדְיוֹן נַפְשֵׁנוּ.
וקבלה זו היא מידי "היהודי הקדוש" מפשיסחא זי"ע, שכל אדם שסובל מעצבות ודיכאון, יקפיד על סעודת ראש חודש ברוב עם הדרת מלך. ואם יש זמן עד ראש חודש, יקבל על עצמו לעשות סעודת ראש חודש, וכך ימתק הצער והעצבות והדכאון מנפשו.

יש סיפור שיש בו מוסר גדול, היה צדיק גדול שקראו לו רבי זושא מאניפולי, רבי זושא היה קודש קודשים, הוא היה קדוש עליון, הוא היה צדיק יסוד עולם. הוא היה גר באניפולי ושמה היה עוד רב ושני הרבנים האלה היו גרים באותה עיר.

רבי זושא תמיד היה שמח, מי שהיה פוגש את רבי זושא, כל הזמן צוחק ושמח ומאושר שאין כדוגמתו בעולם. ידוע שרבי זושא היה עני, היה לו צער, היה לו קושי, היה איש הכי שרע לו בעולם ותמיד רבי זושא היה איש הכי שמח שיש בעולם.

ואותו רב שהיה בעיר של רבי זושא, היה רב עשיר, היה רב שלא היה חסר לו כלום, אבל תמיד הרב הזה היה עצוב עצב גדול וכועס וממורמר ורע לו ולא טוב לו, תמיד הרב הזה היה ממורמר מאד.

יום אחד בלילה שאף אחד לא רואה, אותו רב בא בשקט לבית של רבי זושא, אמר אותו רב לרבי זושא, אני רוצה לבקש ממך בקשה, שאף אחד בעולם לא ידע שבאתי אליך בסתר, אני רוצה לדבר אתך שיחה אישית בסתר.

אמר לו רבי זושא, בבקשה, מה אתה רוצה לומר, מה אתה רוצה לספר. אמר אותו רב לרבי זושא, יש לי שאלה אליך, לך אין כסף, אין כבוד, לי יש מעלה ומעמד יותר גדול ממך וכסף יותר ממך ואשה וילדים יותר, הכל יש לי. למה אני תמיד עצוב ואתה תמיד שמח, על מה יש לך להיות שמח, אין לך כלום, על מה אתה שמח, ולמה לי שיש הכל תמיד אני עצוב.

אמר לו רבי זושא, אני אומר לך למה. לפני חודש היתה חתונה בעיר של האיש העשיר שבעיר שקראו לו משה, שהוא גביר גדול, עשיר גדול, הוא חיתן את הבת שלו. הוא הזמין אותך לחתונה, נכון? אמר אותו רב, נכון, הוא הזמין אותי לחתונה.

אמר לו רבי זושא, מתי הוא הזמין אותך. אמר אותו רב, שבוע לפני החתונה העוזר, הגבאי, המזכיר של אותו עשיר בא אלי לבית בוקר אחד והזמין אותי. שאל אותו רבי זושא, מתי שהוא הזמין אותך מה היה. אמר אותו הרב לרבי זושא, הסתכלתי ברשימת המוזמנים של אותו עשיר וברשימה היה ראשון, שני, אני הייתי מספר ששה עשר או שבעה עשר מהמוזמנים.

אמר לו רבי זושא, ומתי שראית בנייר שאתה מספר ששה עשר או שבעה עשר של המוזמנים מה עשית? כעסת, אמרת אני הרב, אני צריך להיות מספר אחד, למה אני מספר ששה עשר או שבעה עשר. באותו רגע אמר לו רבי זושא, מה החלטת לעשות, החלטת שאתה לא תלך בשש לחתונה, הוא לא מכבד אותי, לא שם אותי מספר אחד, אני אלך שעתיים אחרי שש, בשמונה בערב אני אלך. אמר לו רבי זושא, באת בשמונה בערב לחתונה, מה היה בשעה שמונה, כבר היה החופה, כולם ישבו לאכול כבר, נכנסת לאולם, אף אחד לא הסתכל עליך.

חיפשת איפה לשבת, כל הכיסאות היו מלאים, בסוף האולם היה איזה כיסא ריק, ישבת על הכיסא. חצי שעה ישבת ממורמר, כולם יושבים, כולם שמחים ורק אתה הרב יושב בפינה, אף אחד לא מסתכל עליך, אף אחד לא מציע לך כלום, אף אחד לא מכבד אותך.

אחרי חצי שעה בעל החתונה, משה, הסתובב וראה אותך יושב בפינה, התקרב אליך ואמר לך, הרב ח"ו אתה יושב בצד, בוא איתי לשולחן הכבוד. לקח אותך הרב לשולחן הכבוד, אף אחד לא קם לפניך, כולם כבר ישבו בכיסאות. המשך ואמר, ואז התמרמרת התמרמרות גדולה, לא מספיק אני לא עורך חופה וקידושין, לא מספיק באתי ושמו אותי בסוף האולם, לא מספיק עכשיו לקחו אותי לבמה, גם בסוף ישבתי על כיסא בסוף הבמה, אף אחד לא התייחס אלי. כולם יושבים לאכול, אכלו ושתו ושמחו, והוא יושב בלי צלחת, בלי אוכל, בלי מים, בלי כלום. רבי זושא אמר לו, התחלת בלב לקלל את כולם, להתמרמר על כולם, להצטער על כולם.

פתאום שוב בעל הבית מסתובב ורואה את הרב יושב בלי צלחת, בלי אוכל, בעל הבית חיפש אוכל, אכלו כבר את הכל. נכנס למטבח, אסף מעשר עני לקט שכחה ופאה, מילא בצלחת אחת כל מה שיש, והביא לפניך. ישבת, הסתכלת על הצלחת וגם התחלת לקלל את כולם, תראו מה נותנים לי לאכול, אוכל שאי כול אותו כולם, תראו מה נותנים לי לשתות, אוכל שאכלו אותו כולם, התמרמרת

התמרמרות גדולה.

אבל אמר לו רבי זושא, חיכית בלב, ינמרו את הסעודה, ברכת המזון, בטח אני הרב של העיר, יתנו לי לעשות ברכת המזון, שבע ברכות, יכבדו אותי. הגיע ברכת המזון אף אחד לא נתן לך שבע ברכות, אף אחד לא נתן לך ברכת המזון, אז הלכת לביתך, מקלל את החתן, את הכלה, את האבא, את האמא, עד אברהם אבינו הגעת לקלל, את כל יוצאי חלציהם של אותה משפחה. באת לבית, אשתך הכעיסה אותך, הילדים, קמת ממורמר, חודש ימים אתה עוד עצוב מאותה חתונה.

אמר לו רבי זושא, אבל אני משהו אחר, באו לתת לי הזמנה, אמרתי לשליח, איזה טוב, מה עשיתי לכם, למה אתם מכבדים אותי, איזה זכות יש לי שמביאים לי הזמנה, היה לי שמחה גדולה. מיד איך שקיבלתי את ההזמנה רצתי למשה, אמרתי לו, מה אתה צריך עזרה לחתונה, איך זה שזיכית אותי לבוא לחתונה, איזה זכות עשית בשבילי.

יום החתונה, שש בערב קבעו חופה, בחמש כבר הגעתי לאולם לעזור לחתן ולכלה ולמשפחה, אולי הם צריכים משהו. שש הגיע, אני ערכתי חופה וקידושין, הייתי שם ראשון, אני ערכתי חופה וקידושין. איפה הושיבו אותי בשולחן, המקום הכי טוב, נתנו לי את הצלחת עם האוכל הכי טוב. הגיע ברכת המזון, למי נתנו לברך, לי נתנו לברך ואני עשיתי את הכל.

הנה ההבדל ביני ובינך, אתה אומר שמו אותי ראשון, שני, שלישי. כעסת, תראה לאיפה אתה מתדרדר. אני מה שנותנים לי אני שמח, אני מה שנותנים לי אני נאה במה שהקב"ה נתן לי ומודה לכולם ושמח על מה שהקב"ה נתן לי, זה ההבדל ביני ובינך.

גם זה בדור הזה, בדור הזה מי שמחפש לעצמו ומי שדורש לעצמו ומי שמבקש לעצמו ומי שרוצה לעצמו, הוא ישר כמו אותו רב, ממורמר, שבור, פגוע, כועס, כל היום מחפש איפה פגעו בו וכמה הכעיסו אותו וכמה ביזו אותו וכמה השפילו אותו וכמה רע עשו לו.

אבל מי שיודע לתת מעצמו ולוותר מעצמו ולשכוח ולעזור, ולחפש איפה לעזור, כל המחזר על הגדולה גדולה בורחת ממנו וכל הבורח מן הגדולה גדולה מחזרת אחריו (עירובין יג:), כל הבורח מן הכבוד הכבוד רודף אחריו, כל מי שרודף אחריו הכבוד הכבוד בורח ממנו.

זה דור שאדם צריך לדעת, מי שלא ידע לוותר מעצמו, מי שלא ידע לתת מעצמו, מי שידרוש בכוח ובקושי את הדברים לעצמו, לא ישיג כלום. מי שידע לוותר ולתת מעצמו ולהקריב מעצמו, האיש הזה ידע שיהיה לו ברכה גדולה מהקב"ה.

זהו יסוד גדול שיש בו כוח גדול ביותר, שכ"א צריך לשים אותו בדעתו: אדם צריך לדעת, אל תצפה ואל תדרוש ואל תחכה לכולם. אתה תתן, אם תצפה ותחכה ותדרוש, בסוף תהיה ממורמר כל חיך, מיואש כל חיך, מדוכא כל חיך, מאוכזב כל חיך, לא תשיג כלום בחיך.

מתי שאתה תדע לתת ולא לחכות לקבל, מתי שתדע להתנהג טוב ולא לחכות ולדרוש ולחפש, רק אז תבין את החיים האמיתיים.

